

התעלסות על הבמה

מבצעים, ללא מעצורים וללא בוששה מפני הקהל הנדהם, דודו טופז ותיקי זיין הלור

בשת רק קומבניזון לעורה. סצינת האהבים אמורה להתרחש זקות ספורות לאחר שהכירו זו את זו, במחזה. בסוף הסצינה פורמת תיקי את כפתורי מכנסיו של דודו — להנאת הקהל.

התינוק נרצח בבית ההמונה

כמו בארצות מפותחות אחרות — משום שהמלחמה והגבולות הבלתי בטוחים מוסיפים תים את הרצון להרוג ולהרוג, מכוננים אותו כלפי הערבים שמעבר לגבול.

אבל הקטע של הרצח הוא חשוב, למרות שערור ויכוחים עוד בבריטניה, מח" עקש ארלינג כהן, "לכן אסור להוציא אותו מהצגה".

מובן מאליו שתיאטרון קאליבאו הגיש עירעור על החלטת ועדת הצנזורה המצומצמת. ועד שמליאת הצנזורה, המורכבת מ' מחנכים, סקרי משרד החינוך והתרבות, משרד הפנים ועוד, יראו את ההצגה — ממשיך כהן להציג בבית המורה שבתל אביב.

צפון תל אביב אינו מכיר את השכור נות, הוא מסביר. "אני רוצה שיראו את העלול להתרחש, ממש על הבמה".

שיראו וגם ישמעו: כי בתרגומה של רבקה משולח הסכו ביטוי קוקני — ה' שכונה הלונדונית המפולפלת — לעברית פריבטים. פנינים כמו "למספר", "מה יש לך בין הרגליים" וביטויים דומים סייעו לצנזורה למצוא תירוץ כדי לפסול הצגה אמיתית, אמנותית ולוחמת.

נות בריטניה ובישראל — זוהי הרגמה מצויינת. לדעת כהן, אין האלימות גועשת בארץ

בניה, אותם היא שלחת למלחמה. אך ה' צנזורה הישראלית והאנגלית לא השכיחה להבין זאת. או אולי דקא הבינה — ומשום כך סטלה.

אחר כך, במקום להתחיל מייד בתזרות, יצא ארלינג כהן לשכונת התקחה, לשכונת שפירא ולפז. הוא הסתובב בסימטאות, הקשיב לדבריהם הבטלים של העצלנים הרובצים ליד פיתחי בתי הקפה הקטנים, עקב אחר החתיכות המתחצפות. כי הצילום, המחזה מעורר השערוריה אותו רכש כהן ואותו הוא העלה, השבוע, על במת בית המורה בתל אביב, עוסק ב' נוער השכונות. ליתר דיוק: ב'אלימות' בשכונות. ואם לדייק עוד יותר: ב'אלימות' הפריבטים כסמל לכל הרע והמושחת שב' אדם ובחברה, "מן המלחמה ועד לרצח".

המתרוממת ש? השכונה

א לא שהמימסד של כל הארצות אינו אוהב מחזות שעושים בעיות. לכן נתקל המחזה בבעיות משלו — עם הצנזורה. בתחילה בבריטניה, אחר כך בארצות אחרות והשבוע — בישראל. כי לאחר שורה של הצגות הרצח, בהן השתתפו בהצלחה בולטת שחקנים צעירים כמו תיקי זיין (20), דודו טופז (22), וילי קרייס (32) ואחרים — אסרה ועדת ביקורת מצומצמת מטעם המועצה לביקורת מחזות וקרטים את העלאתו של המחזה.

הטענות היו כפולות: קודם כל, סברו הצנזורים, מלא המחזה דברי גידוף וניבול פה. אך יותר מכל הרגיזה אותם הסצינה המרכזית של הצילום, המתארת רצח של תינוק בלתי חוקי — ממש על הבמה. זהו בנה של פם, "המתרוממת של הש' כונה" כפי שמגדיר את הדמות אחד השחקנים הישראליים. הגערה, שהתעלסה עם כל נערי הפרבר, אינה יודעת בדיוק מיהו האב. אך כולם שונאים את הילד — מעין שיגאה עצמית. הם רואים בו סמל לזידורם, מתי אכזרים לתינוק בעגלתו — ולבסוף רוצחים אותו, ברגע של התרגשות. סמל לחברה ההורסת את עצמה — ואת

באנגליה — זה עזר

ב אנגליה, מכל מקום, עורר האיסור גל של מחאות ציבוריות. השחקן הלאומי הגדול של בריטניה, לורנס אוליבייה, טען בראיון פומבי, כי זהו המחזה הטוב ביותר שבריטניה ייצרה מאז הבט אחרונה בזעם. הוא גם ציטט את ברנארד שאו שטען: "כל פעם שהתיאטרון מציג אלימות כדבר גס ודוחה — מתקומם המיסד".

לחץ זה — והליבראליזציה שחלה ל' אחרונה בחברה הבריטית — עזרו. המחזה — שהוצג תחילה ברויאל קורט תיאטר המפורסם, הורד למועדון חברים סגור — הוחזר לבמה ציבורית פתוחה, הוצג חודש שים רבים, בפני אולם גדוש, כשהקהל מריע לשחקנים ולבמאי.

אבל בישראל קיים, כאמור, תהליך הפוך. לכן נתקלו הצגותיו הראשונות של הצילום ב'קיצוצים ובערייה שדה — בהרגשות וברגשות מעורבים. "בהתחלה רצתה הצנזורה לחכות, קינח תה שנוריד את המחזה עוד לפני הצגת הבכורה", אמר הבמאי לאחד משחקניו. "כשראו שאנו בכל זאת מתכוונים להצגת הבכורה, ב'14 באוקטובר — אסרו את הצ' גת הצילום! באופן רשמי".

זה יכול לקרות באמת

ל א באנגליה ולא בישראל רוצחים "ל תינוקות בגנים הציבוריים", מעיר ה' במאי באירוניה, "אך ככדי להמחיש את האלימות המוכנת לפרוץ, בכל רגע, בשכור

הוא הסיבה המרכזית בגללה נאסרה ההצגה בבריטניה וב' ישראל כאחת. הפירחחים מתעללים בתינוק השוכב בעגלה וסוקלים אותו, לבסוף, באבנים עד מותו. בבריטניה, הותר, מאוחר יותר, המחזה להצגה.